

ת"פ 16222/05/13 - רשות המיסים - לשכה משפטית - מחלקה פלילית נגד הלן לוי

בית משפט השלום בראשון לציון
ת"פ 16222-05-13 רשות המיסים - לשכה משפטית - מחלקה
פלילית נ' לוי
21 אוקטובר 2014
בפני כב' השופטת שירלי דקל נוח
המאשימה
רשות המיסים - לשכה משפטית - מחלקה פלילית
נגד
הלן לוי
הנאשמת

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד דניאלה חפץ

הנאשמת וב"כ עו"ד גיא מימון

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשמת הורשעה, על פי הודאתה, בכתב אישום הכולל שלושה אישומים, בעבירות שונות על פקודת מס הכנסה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 (להלן: "הפקודה").

לפי עובדות כתב האישום, במועד שאינו ידוע למאשימה, לא יאוחר מחודש יוני 2010, החלה הנאשמת לעסוק במתן שירותי עיסוי בביתה. הנאשמת גבתה מכל לקוח בתמורה לשרותיה סך של 200 ₪.

לפי האישום הראשון - הנאשמת הייתה חייבת להגיש לפקיד השומה הודעה על פתיחת עסקה ודו"ח שנתי ראשון לשנת 2010, אך לא עשתה כן, ולפיכך, הורשעה בעבירה של אי הודעה על התחלת ההתעסקות לפי סעיף 215א(א) לפקודה.

לפי האישום השני - הנאשמת לא הגישה במועד לפקיד השומה את הדו"ח השנתי על הכנסותיה לשנת 2011, ללא סיבה מספקת, אלא רק ביום 1.11.12, ולפיכך, הורשעה בעבירה של אי הגשת דו"ח במועד לפי סעיף 216(4) לפקודה בקשר עם סעיף 222(א) לפקודה.

לפי האישום השלישי - הנאשמת לא ניהלה ספרים ללא סיבה מספקת, ולפיכך, הורשעה בעבירה של אי ניהול ספרים לפי סעיף 216(5) לפקודה.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

2. ב"כ המאשימה טענה כי בתי המשפט חזרו והדגישו את חומרתן של העבירות הכלכליות ובכללן עבירות המס לאור האינטרסים החברתיים המוגנים החשובים העומדים ביסודן של עבירות אלו - קיום מערכת מס המושתת על נשיאה שוויונית בנטל המס מחד, ומערכת אכיפה אפקטיבית ומרתיעה מאידך, והנזק שגורמות העבירות למשק ולציבור בכללותו. אי הגשת הדוחות במועד מונעת מרשות המס לבצע הליכי ביקורת תקינים, לאמת את הנתונים המופיעים בדוחות, להגיע לחישוב המס ולגבותו.

ב"כ המאשימה טענה כי נוכח הקלות בביצוע העבירות והקושי הרב בגילויין, נקבע בפסיקה כי הסנקציה הנלווית להפרה של החובה להגשת דוחות במועד, תהיה מחמירה. ב"כ המאשימה טענה כי הדברים נכונים ביתר שאת מקום בו לא דווח כלל לרשות המס על פתיחתו של עסק, ובמיוחד, כשעסק מנוהל בביתו של הנישום, דבר המאמין את יכולת הרשות לדעת על עצם קיומו.

ב"כ המאשימה טענה כי מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים הינה מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס והתחייבות. במקרה דנן, עוד לפני הגשת כתב האישום, הנאשמת הסדירה את ענייניה מול פקיד השומה, ולכן ניתן יהיה להסתפק במאסר על תנאי, קנס והתחייבות.

ב"כ המאשימה טענה כי מתחם הענישה הראוי לכלל העבירות הינו מאסר על תנאי לתקופה שבין 7 ל-12 חודשים. ב"כ המאשימה טענה כי לכל אחת מן העבירות, מתחם העונש ההולם של הקנס נע בין 8,500 ₪, בגובה הקנס המנהלי הקבוע בגין אי הגשת דו"ח במועד ובגין אי ניהול ספרים, לבין 29,200 ₪, בגובה הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ב"כ המאשימה טענה כי יש לגזור את עונשה של הנאשמת קרוב ככל הניתן לרף העליון, מאחר שהנאשמת עבדה שנתיים מתוך ביתה, מבלי שמילאה אף אחת מחובותיה לרשויות המס, ופעילותה התגלתה במסגרת חקירה אחרת של משטרת ישראל, ואלמלא כך, לא היה בידי רשויות המס לדעת על עצם קיומו של העסק. ב"כ המאשימה הוסיפה כי הנאשמת ניהלה בעבר עסק, ולפיכך, הייתה מודעת לחובותיה כלפי רשויות המס, ויש בהתנהגותה להעיד על זלזול ברשויות המס, ועל כוונתה שלא להיכלל כלל במערכת הדיווח לרשויות.

3. ב"כ הנאשמת לא חלק על רכיבי הענישה להם עתרה ב"כ המאשימה, אלא על תקופת המאסר על תנאי ועל גובה הקנס לו עתרה המאשימה.

ב"כ הנאשמת פירט את נסיבות חייה של הנאשמת, שהיא ילידת 1964, המגדלת בגפה שלושה ילדים בגילאים 24,22,18. שניים מהילדים עדיין מתגוררים בבית הנאשמת. ב"כ הנאשמת טען כי הנאשמת התגרשה לפני 16

שנים, גירושין מאוד קשים, שכללו גם אלימות כלפיה, ולאורך השנים לא קיבלה דמי מזונות.

הנאשמת בעלת השכלה תיכונית ועבדה כשכירה במקומות עבודה שונים. במקביל, הנאשמת הלכה ללמוד במכללה עיסוי מקצועי וקוסמטיקה, כדי ללמוד מקצוע שיאפשר לה להשלים הכנסה, או שיבטיח הכנסתה כאשר תסתיים העסקתה.

ב"כ הנאשמת טען כי העסק נשוא כתב האישום הוא עסק קטן, שפתחה הנאשמת מתוך מצוקה וכדי לכלכל את עצמה. ב"כ הנאשמת טען כי אף שמבחינה טכנית לא ניתן היה להסיר את כל המחדלים, מבחינה מהותית ניתן לומר שכל המחדלים הוסרו עוד טרם הגשת כתב האישום.

בשנת 2012 הנאשמת הקימה עסק בצורה מסודרת, עסק שקיבל פטור ממע"מ, ושילמה את חובותיה למס הכנסה ולביטוח הלאומי, לגבי שנת 2010 - בגין הכנסה חייבת במס בגובה של כ-43,000 ₪, ולגבי שנת 2011 - בגין הכנסה חייבת במס בגובה של 82,000 ₪, וזאת לפי נתונים שהנאשמת מסרה לרואה החשבון ולרשויות המס לגבי התנהלות העסק והיקף הלקוחות. סה"כ הנאשמת שילמה בגין שנות המס 2010-2012 מס הכנסה וביטוח לאומי 85,410 ₪.

ב"כ הנאשמת טען כי בעצם הרשעת הנאשמת והטלת מאסר על תנאי עליה יש משום ענישה והטלת אות קלון עליה. ב"כ הנאשמת ביקש כי תקופת המאסר על תנאי תהיה מידתית וכי הקנס שיוטל עליה יהיה סמלי ויפרס לתשלומים.

הנאשמת הביעה צער על מעשיה וטענה כי גידלה את שלושת ילדיה לבד, והשתכרה משכורת של 5,000 ₪, ולכן פתחה את העסק בלית ברירה כדי להגדיל את הכנסתה.

הנאשמת טענה כי עבדה עד לאחרונה כפקידה במוסך, ועזבה את העבודה מאחר ששכרה הולן, והיא מחפשת מקום עבודה חדש, ועובדת בביתה כמעסה וקוסמטיקאית.

דין והכרעה

4. תיקון 113 לחוק העונשין, שעניינו "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה", קבע את עקרון ההלימה כעיקרון מנחה בענישה. בהתאם לעקרון זה, נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, גזירת הדין מורכבת משלושה שלבים עיקריים:

השלב הראשון, קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, בהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בערך זה, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ומידת אשמו של הנאשם.

השלב השני, בדיקה האם ראוי לחרוג ממתחם העונש ההולם לקולא בשל שיקולי שיקולי הגנה על שלום הציבור.

השלב השלישי, קביעת העונש המתאים שיושת על הנאשם, בהתחשב בצורך בהרתעתו ובהתחשב בצורך בהרתעת הרבים, בנסיבותיו האישיות של הנאשם שאינן קשורות בביצוע העבירה, כמו גם בנסיבות אחרות ככל שתמצאנה רלוונטיות.

גביית מס תקינה מושתתת על דיווח מסודר ובמועד של הנישומים. הדיווח מהווה אמצעי חשוב לצורך יעילות מערכת הגביה, מניעת הפסד לאוצר המדינה, ושמירה על עקרון השוויון שבין הנישומים. אי מתן הודעה על התחלת התעסקות, אי הגשת דו"ח במועד ואי ניהול ספרים, פוגעים בערכים חברתיים אלו.

במקרה דנן, רשות המס כלל לא ידעה על כך שהנאשמת פתחה את העסק ומנהלת אותו, והדבר התגלה באופן מקרי, ובחלוף כשנתיים מאז שהעסק נפתח.

הנאשמת עומדת לדין על שלושה אירועים נפרדים, אך לנוכח הנסיבות, יש קשר ברור ביניהם, שכן, כל מעשיה ומחדליה של הנאשמת המתוארים בכתב האישום הם מסכת עובדתית אחת של הקמה וניהול של עסק פיראטי בביתה, ולכן, מן הראוי לקבוע עונש כולל לכל האירועים.

מדובר במעשים שקל לבצעם ללא ידיעת שלטונות המס, כשהערך הכלכלי הטמון בצידם הוא רב. ניהול העסק על ידי הנאשמת באופן זה נמשך לאורך תקופה של כשנתיים.

המחדלים הוסרו מבחינה טכנית עוד לפני הגשת כתב האישום, בכך שהנאשמת שילמה את המס, לפי נתונים שהיא מסרה בדיעבד לרשויות המס על הכנסותיה. עם זאת, מסירת נתונים בדיעבד מקשה על פקיד השומה לבחון את טיב ונכונות הנתונים.

לאור מהות העבירות והעובדה כי הנאשמת שילמה את חוב המס בהתאם להסדר אליו הגיעה עם רשויות המס, ניתן לומר כי הסירה מחדליה עד כמה שניתן בנסיבות, ולכן מידת הפגיעה בערכים החברתיים כתוצאה מביצוע העבירות אינה ברף הגבוה.

כמו כן, יש להתחשב בכך שמדובר בעסק קטן, שהיקפיו הכספיים לא היו גבוהים, אותו הפעילה הנאשמת מתוך ביתה, ובמשך שנתיים.

מדיניות הענישה הנוהגת הינה הטלת מאסר על תנאי, קנס והתחייבות, ראה לדוגמא: ת"פ (שלום-נצ') 20961-10-11 **מדינת ישראל נ' עומר סבאח** (2014) והפסיקה הנזכרת שם, ת"פ (שלום-נצ') 33792-11-09

מדינת ישראל נ' מופק ח'אלדי (2014), ת"פ (שלום-ים) 3173/00 מדינת ישראל נ' גד שבתאי (2004), ת"פ (שלום-ראשל"צ) 4883/08 מדינת ישראל נ' אבישי קרואני (2010).

מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון ההלימה, לכל אירוע בנפרד, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנוהגת, והנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, הינו מאסר על תנאי לתקופה שבין חודש אחד ל-4 חודשי מאסר על תנאי, קנס שנע בין 1,000 ₪ ל-2,000 ₪, והתחייבות כספית.

מתחם העונש ההולם לכלל האירועים נשוא כתב האישום נע בין 3 חודשי מאסר על תנאי לבין 8 חודשי מאסר על תנאי, קנס שנע בין 3,000 ₪ ל-6,000 ₪, והתחייבות כספית.

לא נטען על ידי הצדדים כי יש לחרוג ממתחם העונש ההולם לקולא מטעמי שיקום או לחומרה בשל הצורך להגנה על שלום הציבור, לפיכך, יש לקבוע את עונשה של הנאשמת בתוך מתחם העונש ההולם.

לאור הנסיבות של המקרה ונסיבותיה האישיות של הנאשמת שאינן קשורות בביצוע העבירות, כפי שיפורטו להלן, אין למצות את הדין עם הנאשמת, ומן הראוי לקבוע את עונשה במדרג הנמוך של מתחם העונש ההולם.

כפי שעולה מטענות הנאשמת ובא כוחה, הנאשמת היא כבת 50, גרושה, המגדלת לבד את שלושת ילדיה הבגירים, ללא תמיכה, עובדת לפרנסתה ולפרנסת ילדיה ומשתכרת בדוחק.

במהלך השנים הנאשמת עבדה כשכירה בתפקיד מזכירה, ובתקופה הרלוונטית לכתב האישום ולאחריה עבדה גם במתן שרותי עיסוי בביתה להשלמת הכנסתה, ומתוך מצוקה כלכלית.

לא נטען כי לנאשמת יש עבר פלילי כלשהוא או כי מאז ביצוע העבירות נשוא כתב האישום עברה עבירות נוספות, ומכאן יש להסיק כי מדובר בכישלון חד פעמי.

סמוך לאחר האירועים נשוא כתב האישום, בשנת 2012, הנאשמת שילמה את חובותיה ופתחה עסק באופן רשמי. כמו כן, הנאשמת נטלה אחריות למעשיה, ושיתפה פעולה בחקירתה, ועוד טרם הגשת כתב האישום שילמה כאמור את חובה. גם במסגרת ההליכים המשפטיים, הנאשמת הודתה במיוחס לה ונחסך זמן שיפוטי יקר.

אוסף כי לעניין גובה הקנס, בהתאם להוראת סעיף 40ח' לחוק העונשין, התשל"ז-1977, אתחשב במצבה הכלכלי הנוכחי של הנאשמת.

סוף דבר

5. מכל הנתונים והשיקולים שפירטתי לעיל, באיזון ביניהם ובשים לב לפסיקה הנהוגה, אני גוזרת על הנאשמת את

העונשים, כדלקמן:

א. 4 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור בתקופה זו כל עבירה מן העבירות בהן הורשעה.

ב. קנס בסך של 4,500 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.12.14 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

לא ישולם תשלום מתשלומי הקנס במועדו או במלואו, תעמוד כל יתרת הקנס או יתרתו לפירעון מלא לאלתר.

ג. על הנאשמת לחתום על התחייבות בסך של 10,000 ₪ להימנע במשך שנתיים מביצוע העבירות בהן הורשעה. לא תחתום הנאשמת על ההתחייבות תוך 7 ימים, תיאסר למשך 10 ימים.

על הנאשמת לפנות למזכירות בית המשפט לקבלת שוברים לתשלום הקנס ולצורך חתימה על ההתחייבות.

זכות ערעור לבית המשפט מחוזי מרכז - לוד תוך 45 ימים מהיום.

ניתן והודע היום כ"ז תשרי תשע"ה, 21/10/2014 במעמד הנוכחים.

שירלי דקל נוה, שופטת